

OD EMONE
DO
SAVARIE

str. 2

POJO
NAJ
LJUDJE

str. 6

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 3. julija 1997 * Leto VII, št. 13

Slovenija: dan državnosti

CILJ - EVROPA

V Sloveniji, po svetu in v zamejstvu so bile slovesnosti, na katerih so se spomnili in s katerimi so počastili obletnico dneva, ko je Slovenija stopila na samostojno in neodvisno pot.

Šesto obletnico dneva državnosti so s sprejemi počastila tudi slovenska veleposlaništva po svetu. Veleposlanik Slovenije na Madžarskem Ferenc Hajós je tudi letos pripravil dva sprejema, in sicer najprej v Budimpešti, dan pozneje, minuli četrtek, pa v Monoštru. Slovesnost v monoštrski gledališki dvorani so ob slovenskem veleposlaništvu sooblikovali tudi Državna slovenska manjšinska samouprava, Zveza Slovencev in moški pevski zbor vinogradniškega društva Goričko.

Slovesnost je vnovič izpričala dobro in plodno sodelovanje med Slovenijo in Madžarsko, pri čemer imajo pomembno vlogo tudi pripadniki slovenske narodnosti. Skupaj z njimi je tudi nastajala in nastala samostojna Slovenija.

Ob 25. juniju, dnevu državnosti, so se zvrstile številne slovesnosti na

Tudi v Monoštru so počastili DAN DRŽAVNOSTI Republike Slovenije

najvišji ravni; na slavnostnih sejah so se zbrali poslanci in svetniki slovenskega parlamenta. Osrednja državna slovesnost je bila v Cankarjevem domu, kjer je o prvih šestih letih samostojne države spregovoril predsednik države Milan Kučan. Poudaril je, da čas teče, svet se spreminja in Slovenije, obremenjene z notranjimi spori in samozaverovane v svojo resnico o sebi, ne bo nihče čakal. Slovenija za svojo prihodnost lahko izbere samo evropeizacijo notranjega življenja in pogumno vključevanje v institucionalizirane evropske povezave.

Za vstop v Evropo so se zavzeli tudi drugi vidni slovenski politiki. Predsednik državnega zbora Janez Podobnik je dejal, da Slovenija ne sme ostati izoliran otok v novi globalni skupnosti in se mora nujno vključiti v evropske integracije - vendar le kot enakovreden in aktivno enakopraven partner. Dan državnosti ob 6. obletnici slovenske samostojnosti je bil torej v znamenju želja po Evropi.

OD EMONE DO SAVARIE

Junija letos so arheologi iz Szombathelya izročili svojim kolegom v Ljubljani kopijo votivnega kamna, najdenega v Ondódu blizu Szombathelya, ki govori o Emoncih, ki se nahajajo v bližini Savarie. Ob tej priložnosti smo se pogovarjali o Emoni z **dr. Dragom Svoltšakom**, vodjem Oddelka za arheologijo pri Narodnem muzeju v Ljubljani.

- Rimska Ljubljana (Emona) je nastala ob cesti, ki je iz Ogleja vodila proti Donavi, proti takratnim madžarskim središčem, prečkala je Dravo pri Ptujju in šla mimo Celja. Emona je bila postavljena kot vojaško taborišče na začetku 1. stoletja in je dobila ime Iulia po Julijcih, in pa Emona, ki je verjetno že predrimsko ime. Samo mesto je nastalo v ožini tim. Ljubljanskih vrat. Na eni strani je sedaj na griču Ljubljanski grad, na drugi strani Golovec. To je ožina, skozi katero so praktično vodile vse prometne poti iz Panonske nižine, iz današnjih madžarskih in hrvaških delov proti Rimu. Ko se je limes, rimska obrambna črta, premaknila proti Donavi, se je vojaško taborišče počasi spremenilo v mesto, ki je imelo po vseh rimskih kriterijih organiziran urbanizem. Razdeljeno je bilo na inzule, mestne četrti z dvema glavnima cestama, ki sta vodili v smeri vzhod - zahod, sever - jug. Ob teh cestah so se potem razvile nekropole. Od teh sta dve najbolj znani južna ob sedanji Tržaški cesti in pa severna ob sedanji Dunajski cesti. Od tu je tudi največ drobnih arheoloških predmetov. V Ljubljani je bilo odkopanih že nekaj tisoč rimskih grobov.

- Kako je rimska Emona povezana s sedanjo Ljubljano?

- Precej tesno, ker vse, kar se v Ljubljani gradi, kar se v Ljubljani dogaja, se dotakne antične preteklosti, ne samo rimske, ampak tudi predrimske. Na grajskem hribu je namreč stalo prazgodovinsko gradišče v železni dobi, če ne že prej. V samem mestnem jedru, blizu Ljubljanice je bila odkopana zelo obsežna in tudi bogata ter pomembna nekropola, grobišče iz konca bronaste dobe pa potem iz starejše železne dobe.

- Kdo vse se ukvarja z raziskavami Emona?

- Danes pretežno Mestni muzej, pred tem je to počel Narodni muzej kot edini muzej na tem področju. Odkritja pa so vsakodnevna. Vsaka gradnja, vsaka sprememba, vsaka kanalizacija potegne za seboj tudi arheologovo prisotnost.

- Tudi pred gradnjo Cankarjevega doma, največje

slovenske kulturne ustanove, so potekala arheološka izkopavanja. Kaj je bilo odkrito v tem prostoru?

- Tu je bil odkrit del mogočnega mestnega obzidja, velika stanovanjska četrt, in zelo blizu starokrščansko

Dr. Svoltšak s sodelavci Muzeja Savaria

središče, ki kaže na to, da so pač ljudje po l. 313 - ko postane v Rimu krščanstvo državna vera - tudi v Emoni hitro prešli iz rimskih kultov na krščansko vero. Sicer pa prav teh središčnih prostorov v Emoni poznamo prav malo, ker so vse poznejše pozidave večji del tega uničile. Tako npr. malo vemo o Forumu, resda poznamo njegovo lokacijo, ne vemo pa, kako je izgledal. Vemo tudi, kje so bila severna emonska vrata, poznamo zelo velik del vzhodnega obzidja, ki stoji na Mirju, ki celo v slovenskem jeziku prenaša antično tradicijo iz "Murus" v Mirje.

- Eden najbolj znanih spomenikov iz rimskih časov je Emonski meščan. V

katerem delu Ljubljane ga je moč videti?

- Stoji na Kongresnem trgu na visokem stebru. Bronast in pozlačen Emonec je ena najlepših in najbolj atraktivnih arheoloških najdb iz Ljubljane iz 1.-2. stoletja. Stal je kot nagrobnik in na tistem mestu je v spomin na severno emonsko nekropolo.

- So mogoče bili kakšni stiki med takratnimi prebivalci Emone in Savarie?

- Težko je reči zagotovo, vendar morali so biti stiki, ker sta obe mesti živeli zno-

Boginja pa vrane s figicami

Zdaj, ka tak Madžarska, kak Slovenija nakraci pridejo v Evropsko zvezo, mo Slovenci pa Madžari pá v eni "državi" živeli, kak in da svejta v Rimskom imperiji.

Votivni kamen, ki pričča o tem, da so se v prvi polovici I. stoletja Emončani naselili blizu Savarie

Rimljani so fejest poštuvali svoje bogé. Meli so eno posabno "molitev" (votum). Svoje oblube so tak delali, ka so si na glavau potegnili svoj kaput (togo), pa so se v največšoj túuči priporáčali svojim bogom. Zmejs so jim dare tö davali, naj se njina prošnja spuni.

V Ondódi pri Somboteli so najšli takšo tablo, na šteri so se Emonci (stari Ljubljančani), ki so prišli v Ondód, s svojo votivno tablo priporáčali svoji emonski boginji Aecorni. Spomine o tej boginji so najšli samo na 6 mejstaj: 4 v Ljubljani, eno na Vrhniki, eno v Ondódi.

Ta zadnja je najstarejša, štero so iz rimskoga Sombotela najšli. Na tabli pri Savaria eške ranč nej pisalo, ka je kolonija. S toga tö leko vejmo, ka so Emonci prva sé k nam prišli, kak je kralüvo tö casar Claudius.

Ranč zato, ka je trnok malo spominov ostalo za emonsko boginjo Aecorno, so sombotelski arheologi naredili eno kopijo o tej tabli, pa dali za spomin ljubljanskim kolegom.

Čednjaki se eške itak štükajo, od kec je ime Aecorna. Eni pravijo, ka je iz dijačke reči "aequor", ka maurdje znananüje. Drugi mislijo, vej pa je maurdje od Ljubljane stau kilomejtarov, zaka bi te častili Aecorno kak boginjo maurdja? Ništarni mislijo, ka je njeno ime iz nemškoga imena zebarce.

Tau guššno, ka je blüzi danešnje Ljubljane in da svejta eno velko močvirdje bilau, ka je lüstvo živelo v takšaj kučaj, štere so na kolaj stale, pod njimi pa je voda bila pa močvirdje.

Tacitus piše, ka so sodacke Panonski legij, šteri so 14-oga leta po Kristoši velko rabuko naredili, so se zatoga volo tö taužili, ka po tem, ka so strašno dugo mogli slüžiti casara, so za plačo nej dobre zemle dobili, kak jim je bilau obečano, liki lagvo zemlau na Ljubljanskem močvirdji.

Tau tö vejmo, ka človek dosta nevole má zavolo vode: žeja, povauden, süuča, utopitev... Tistoga ipa so tau eške tö nej razmeli, kak tau, ka Ljubljanica v enom mesti samo preminí pod zemlau, pa te za ne vejim kelko kilomejtarov mau gnauk samo pá iz zemle priteče... Te pa nej čüda, ka so meli boginjo vode tö. Čednjaki pravijo, ka so vodne imena najstarejši gezikovni spomini nikšoga kraja.

Dosta drüge čüdne šege so tö meli, kak stari Veneti, šteri so v djamaj pod zemlo, pri potaukaj, mlakaj meli svoja svetišča. Gda je prišo cajt sejanja, te so vrane s figicami polagali, naj jim ne zejo semen vö z njiv. Mislili so, ka so te vrane düše od njini pokojni.

Zdaj, ka mo pomalek Slovenci pa Madžari pá v eni "državi", eške itak ne vejmo djenau, kakšna boginja je bila Aecorna. Škoda, ka nam je samo tak malo spominov ostalo! Pa tak dosta uran!

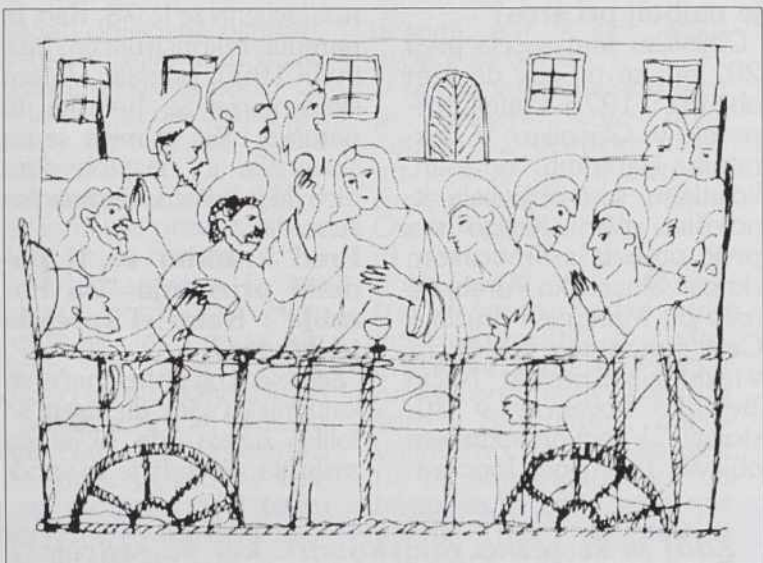
Besedilo in slika: Francek Mukič

Štenjé

PRVI PASIJON

Kapucinski oča Romuald (Lovrenc) **Marušič** (1676-1748) je 1721-oga leta oprvin z nemškoga na slovenski jezik dojobrno **pasijonsko igro**, štero so tazošpilali v varaši **Škofje Loka**. Igra, štera več kak 1000 verzov (verssor) má, v 13 prizorih (jelenet) nutpokaže, kak sta Adam pa Eva grejšla, i kak je mogo za tau trpeti Jezoš Kristoš.

Pasijon so igrali *pavri* iz okoliški vesnic po ulicaj Škofje Loke - na velki petek. Procesija se je začnila pred cerkvijov v štrtoj vöri, po predgi. Najnaprej je ušo voj v rdeči prt oblečen. Za njim se je na bejlom konji gezdila smrt, eden moški pa je neso velko črno zastalo. Na prvi kaulaj je 20 moškov nutpokazalo, kak je Adam grejšo v

paradičomi. Na drügi kaulaj je *vrag* pelo v pekeu pogübleno düšo. Depa za temi kaulami so že šli pejški *apoštolge*, na somari pa se je gezdó Jezoš.

Dva konja sta vlekla kaula, na šteraj so nutpokazali *zadnjo večerdjo*. Tak je Jezoš pravo svojim apoštolom:

"Če bote s čistem srcam jedli in pili tako se bote na večne čase veselili, ako pa bote le to v naglavnem grehu prejeli, tako bote vekomaj v peklu goreli."

(po našom: "Če te s čistim srcom geli i pili tak te se navöke veselili, če pa tau v glavnom greji vzemete, tak te navöke v pekli goreli.")

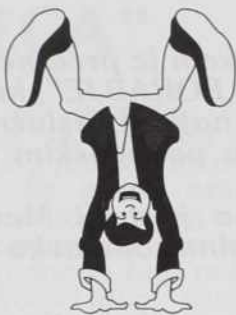
Po tistom pa se leko vidlo, ka se je godilo na *Olivitanskom brejgi*. Po Pilatuši so gnali štirge židovge *Kristuša* v bejlom gvanti. Nut so pokazali bičüvanje, kronanje - cejli *križev paut, štacije*.

Na kaulaj, štere so vlekli trge konji, so bili trge križi. Na srejudi je viso Kristoš, na dva kraja pa latorge. Pod križom je stala Marija Magdalena, B.D. Marija, apoštol Janez pa dva angela. Na zadnji dve kaulaj so nutpokazali žalostno mater božjo pod križom pa božji grob. Za vsej tejm so stapali goslarge, popevge i lüstvo.

Pasijonsko igro v Skofji Loki je špilalo kauli 300 lüdi.

Marija Kozar

Jajjaa?!?

Vej pa don nej?!?

Paradajs iz paradičoma? En 14 lejt star mladi arabski pojep je prej na dvauje vrezó en paradajs, natau je iz sausa čüti bilau v arabskoj rejči, ka: Samo eden je Baug in Mohamed je njegov profeta. Pojep je eške tau tö pravo, ka je Baug njema povödo, ka more tisti paradajs küpiti. - *Paradičom iz paradajsa?*

General Swarzkopf. Generala, šteri je dojbüu Saddama Husseina, probajo nanjé vzeti, naj tomi ali onomi produkti dela reklamo, un pa neške. Pravi, ka če bi pripravljen büu, ka bi v spaudnjaj lačaj eno Pepsi kolo v rokej držó pa bi büu obüt v Nike črevle, leko ka bi telko prislüžo, ka bi cejli New York leko dojküpo. Un pa don neške tau narediti. - *Leko, ka je general generalno hibo napravo? Ali pa leko, ka*

je leži Saddama dojbüti, kak reklame delati?

Iz Pentagona Sexagon? Zvüna Pentagona je üšo en mornar, šteri je svojomi padaši pravo: Pogledni, pri Pentagoni cuj zidajo eno stran, tak ka de merikanarsko sodačko ministrstvo aucigamau šest strani melo. Takšo fele formo do ga tak zvali, ka Sexagon? - *Leko, ka generala Swarzkopfa nazaj pozovéjo iz penzije, pa de v Sexagoni mogo s spaudnjimi lačami seks goniti pa komanderati?*

Predsednik kak gaunar? Leko, ka je Alan García, nekdešnji predsednik v Peruni, šteri je zavolo nikše korupcije v Francijo vüjšo, rejsan gaunar - je pravo en taksist -, depa tačas, ka je un büu predjen v državi, smo don leko mesau geli. - *Kak je vse relativno na tom svejti!?!?*

Pes pa državljanstvo. Gda so merikanarski sodacke v Brazzavilli, v Republiku Kongo v streljdjeni med milicijami rejšili 30 Merikanarov, 26 drugi tihincov pa enoga psa, je general Geoffrey C. Lamber büu zadovolen, zvün

ene dele: prej so nej mogli zvödati, kakšne narodnosti je pes. - *Tomi generali se zato more pensko goditi, če ma takše prausne dele takše probleme delajo.*

Somalia za nas nej tau, ka je büu za Merikana-re Vietnam, je brano svoje sodake italijanski polkovnik (ezredes) Marco Bertolini, ka so prej njini sodacke v Somaliji seksualno pa ovak matrali civilno lüstvo, zmejs ka so zatoga volo bili tam, ka naj bi pomagali mér držati. - *Mér naj baude, tistim fantičom, šter' po Somaliji bandajo al' bandajo?...*

Britek kafej nej dober. Gda so financke pri eni držini pauleg Kiskörösa, štera je z vinom šejftala, najšli ne vejm kelko ton cukra, so te financom, gda so te pitali, ka je tau, tak pravili, vejte, mi bole slatek kafej radi mamó! Gda so financke bole čüdnó gledali, te so ovi pravli, zaka, leko ne smejmo slatek kafej piti?!? - *Smejmo se, če se smejmo! Nej, bole djaučimo, ka jim financke prej nika ne morejo. Samo nej ka bi ger finance poštrafali?* **Fr.M.**

Pismo iz Sobote

DOPUSTI, ŽE PA!

Ja, istina je! Že je pa tisti čas prišo, ka se že na velko brodi, gdé, gda pa za kelko pejnež mo tou leto počivali. Pravzaprav so ništerni o ton brodili že včasi po tiston, gda so ovo leto dopuste kuman skončali. Ništerni so o ton brodili včasi te, gda se začalo tou leto, edni na sprtoletje, ge pa slišin med tiste, steri si o ton brodijo te dneve. In glij tü se zača moja nevola pa nevola tistih, steri smo si tou ta njali in si dopuste riktamo slejden čas. Nevole velke, edna nevola vekša od druge.

Zdaj si tak brodin, če bi se z držino o ton začo zgučavati ške tan v zimi, te bi se do zdaj že gvüšno zgučali, gda pa kama bi nas pelala paut. Ali zdaj, gda že voda v grlo teče, zdaj so nevole vekše od nevolaste nevolé. Situacija pa je takša: moj mali ške

za vsikšo cejno pleziti po planinaj, moja dekličina ške s sousidovo držino vküper na morje, zato ka ta ide njena najboukša pajdašica, žena ške ta, gde smo bili lani, ge bi pa najraj doma ousto in emo takšen nebeški mér. Kak aj zdaj vse tej želje rejšin, vej san pa glava držine, če pa vsikši na svoj kraj vliče? Najboukše bi bilou, či bi najprle šli vsi vküper v planine pa bi te tan deset dni plezali po tisti brgaj pa skalaj. Po tiston bi te vsi vküper šli z držino sousidov na morje in bi te tan deset dni bili ške vekši pajdaši, kak pa smo ovak. Po tiston bi zavolo žene stoupili ške ta, gde smo bili ovo leto. Tak bi te mino eden mejsec, na po ton bi pa te ge prišo na svoj račun, ka bi leko doma počivo v meri božen. Ali, takši dugi dopust si človik nemre pri-

vouščiti, bilou bi preveč lipou. Te je pa ške druga nevola, pejnezi. Takši dopust košta, košta...

Kak aj zdaj tou rejšin?

Takše nevole me mantrajo, ka bi se najraj zakopo nekan in čako, ka vse lipou mine. Če bi tou napravo, te bi meni bilou najboukše, meu bi svoj mér in rejsan bi si lipou spočino. Samo, tou nej bi bilou v rejdi. Moj in bi se znan, zmejšalo.

Ka aj naredin?

Če mali nede šou v planine, de cejlo leto nous po zemli vlačó, dekličina nede cejlo leto z meuf gučala, žena pa mi nede..., dobro, o ton nemo piso.

Ka aj naredin?

Najboukše de, ka pitan svojo taščó Regino, trmo čedno žensko.

MIKI

OD SLOVENIJE...

Rop izvoljen za podpredsednika

Na 25. konferenci ministrov Sveta Evrope, pristojnih za družinske zadeve, so na Dunaju obravnavali problematiko, ki tare tako mladostnike kot družine. V delu konference je sodelovalo nekaj več kot dvajset ministrov, pristojnih za družinske zadeve držav članic Sveta Evrope. Za podpredsednika konference ministrov Sveta Evrope so izvolili slovenskega ministra Antona Ropa.

Slovenija še vedno upa

Na slovenskem zunanem ministrstvu zatrjujejo, da si bo Slovenija kljub odločitvi ZDA, da v prvem krogu širitve zveze NATO podpre le tri kandidatke - Češko, Poljsko in Madžarsko - za vključitev v zavezništvo v prvem krogu prizadevala vse do vrhunškega srečanja v Madridu, ko bo Severnoatlantska zveza uradno izdala povabila novim članicam.

Podobnik v Strasbourgu

Predsednik državnega zbora Janez Podobnik se je v ponedeljek, 23. junija, mudil na delovnem obisku v Strasbourgu. Sestal se je s predsednico Parlamentarne skupščine Sveta Evrope Leni Fischer in z generalnim sekretarjem omenjene skupščine Danielom Tarshysom. Na zasedanju Parlamentarne skupščine Sveta Evrope je imel tudi nagovor.

Letalonosilka John F. Kennedy obiskala Slovenijo

Prva ameriška letalonosilka, ki je obiskala Slovenijo, USS John F. Kennedy (CV 67) je bila od 23. do 26. junija zasidrana v koprskem pristanišču. V tem času so jo obiskali najvišji predstavniki slovenske vlade in vojske. Člani Kennedyjeve posadke so se z ekipami slovenske vojske pomerili v atletiki in sodelovali v javnih projektih, od barvanja osnovnih šol do pomoči umsko prizadetim odraslim.

"NAJBOLJ MI JE VŠEČ SREČANJE Z LJUDMI"

Zveza Slovencev na Madžarskem je pred nekaj leti ustanovila priznanje "ZA PORABJE", ki ga podeljuje predsedstvo Zveze najbolj zaslužnim strokovnjakom, kulturnim in pedagoškim delavcem v Porabju.

Med letošnjima dobitnicama je tudi Marija Kozar-Mukič, etnologinja, stalna sodelavka našega časopisa.

Z njo smo se pogovarjali o njeni dosedanji poti ter prizadevanjih.

Rojena si v Budimpešti, torej bi lahko rekli, da si mestno dekle. Kako je dekletu iz glavnega mesta sploh prišlo na misel, da bo etnologinja?

pendijo. Bila sem prva študentka iz Porabja v Ljubljani. To je bilo z ene strani tudi dobro, kajti bila sem prisiljena, da se na podlagi narečja hitro naučim knjižni jezik. Takoj v prvem letniku sem vpisala dva predmeta, slovenščino in etnologijo.

"To je zapleteno vprašanje. Rojena sem sicer v Budimpešti, slovensko - seniško narečje - sem se naučila pri babici na Gornjem Seniku, kajti vse počitnice sem preživela v Porabju. Jaz pravim, da sem počitnice preživela v 19. stoletju, saj so v 60-ih, 70-ih letih ljudje v Porabju še (velikokrat) delali in živeli kot njihovi predniki v prejšnjem stoletju. Najbrž je tudi to vplivalo name, da sem se odločila za etnologijo. Prvotno sicer nisem hotela študirati etnologije, temveč oblikovanje. Zmeraj so me zanimale knjige, hotela sem jih ilustrirati in oblikovati. Potem pa je nanesele drugače. Začela sem študirati etnologijo. Zdaj pišem knjige, obenem jih ilustriram ter oblikujem."

Prišla si v Ljubljano v glavnem le z znanjem porabskega narečja. Kako si se znašla?

"Knjižne slovenščine se nisem učila nikoli v šoli. Učila sem se jo malo s pomočjo Franceka Mukiča, ki sem ga spoznala na G. Seniku l. 1970. On se je ukvarjal s slovenščino, knjižni jezik se je naučil iz pravopisa. Tudi za študij v Ljubljani me je on navdušil.

Prva možnost za študij v Sloveniji se je pojavila na začetku 70-ih let. Ministrstvo za šolstvo je razpisalo študi-

Do konca leta sem se toliko naučila knjižno, da sem naredila vse izpite prvega letnika iz obeh predmetov.

To je tudi dokaz za to, da je tudi porabsčina slovensko narečje, da je slovenski jezik. V zadnjem času se na Madžarskem spet obujajo teorije - to je sicer bilo vedno prisotno, le da niso upali toliko pudarjati - da Slovenci na Madžarskem nismo Slovenci, temveč Vendi. Tudi moj primer je dokaz, da je naše narečje slovenski jezik. Res sem govorila le to narečje, ko sem prišla v Ljubljano, in na podlagi tega sem se naučila knjižni jezik."

Po diplomi si se vrnila na Madžarsko. Kot prvo diplomantko iz Ljubljane te je prav gotovo čakalo več možnosti.

"Kot sem bila prva študentka, tako tudi prva diplomantka iz Ljubljane. Francek Mukič je prišel eno leto za mano, in ker ni bil absolvent, sva skupaj končala in prišla domov. Prva sva diplomirala, a kljub temu nisva dobila službe. Tri mesece sva bila brezposelna, kljub temu da sva imela štipendijo. Takrat je bilo tako, da tistemu, ki ima štipendijo, vsaj za pet let zagotovijo službo.

Midva bi se rada vrnila v Porabje. Francek bi rad poučeval, jaz bi pa rada delala kot etnolog. Takrat v

Monoštru muzeja še ni bilo. Francek sploh ni dobil službe, za kakršno je imel diplomlo. Dobil je službo pri madžarskem časopisu Vas Népe v Sombotelu. Tako sem prišla tudi jaz v Sombotel, kjer je deloval Muzej Savaria, k temu muzeju je pripadalo tudi Porabje kot raziskovalno območje. Od l. 1979 sem zaposlena. Maja istega leta sva začela urejati slovenske oddaje na Radiu Győr. Vmes je uspelo organizirati Muzej A. Pavel v Monoštru, ki je edini slovenski muzej na Madžarskem."

Potem si pa začela raziskovati. Katera knjiga ti je najbolj pri srcu?

"Objavljati sem začela pred 20. leti, se mi zdi, da sem objavila l. 1976. kratek prispevek v Glasniku. V taktirnih Narodnih novinah, koledarju, sem objavljala etnološke stvari. Knjigo sva prvič objavila s Francekom skupaj. Slovensko Porabje je izšlo pri Mohorjevi družbi v Celju. Potem sem se vključila v raziskovalni projekt "Način življenja Slovencev v 20. stoletju". V tem projektu sem objavila tri knjige, topogra-

treba še zbrati. Upam, da bo vsaj to, kar sem zbrala, zanimivo in koristno. Z nekaterimi sem se pogovarjala in so mi povedali - da recimo, pri Slovarju, kako zanimivo, da vmes, ko berejo, se spomnijo, da je res bilo tako, pa še drugih stvari se spomnijo. Tako mi je vsaka knjiga v pomoč za nadaljnje delo."

Kakšne načrte imaš poleg tega, da hočeš dopolniti z arhivskimi podatki etnološki slovar?

"V prihodnjem letu bi radi postavili v Sombotelu v Muzeju na prostem gornjeseniško dimnico, ki je bila razstavljena že l. '78. Radi bi naredili rekonstrukcijo hiše in l. 1999 predali. V tem skansnu je že hrvaška in nemška hiša, manjka samo slovenska in nasploh dimnica, ki je bila značilna za vso županijo."

Pred kratkim so ti podelili priznanje "Za Porabje". Kako si sprejela to novico?

"Zelo sem bila presenečena, kajti mislila sem, da nisem še toliko delala, da bi si ga zaslužila. Seveda je to spod-

Zdaj je že težko raziskovati, ker so starejši ljudje že izumrli. Vsakdo, ki trenutno spada med starejšo generacijo, je rojen že v 20. stoletju. Ko sem začela raziskovati v 60-ih in 70-ih letih, je spomin informatorjev segal še v 19. stoletje. Zato je bilo nujno se najprej ukvarjati s terenskim delom in zbrati te stvari, kajti tega več nikoli ne bomo mogli zbrati. Zdajšnja starejša in srednja generacija ali ne ve določenih stvari, ali pa pravi, zakaj sprašuješ, saj sama dobro veš. Kljub temu pa tudi danes lahko še odkrijemo nove stvari. Naj povem en primer. Letos smo pripravili razstavo papirnatih cvetic v Muzeju A. Pavel. Med temi sem odkrila tudi mrliški venec. To že od začetka, približno 20 let, sprašujem in vsakdo je rekel, da tega ni bilo, tega niso poznali. Zdaj naenkrat se je nekdo našel, ki je celo znal to narediti. "Korona" so rekli vencu, ki so ga dali deklici ali neporočenemu fantu na krsto.

fijo Slovenskega Porabja, monografijo G. Senika in Etnološki slovar Slovencev na Madžarskem.

Katera je najljubša? Rekla bi, da mi niso knjige najljubše, ampak samo delo, raziskovanje. Najbolj mi je všeč terensko raziskovanje, srečevanje z ljudmi, pogovor z njimi. Potem nastajanje knjige. Ko je knjiga že gotova, več ni tako zanimiva. Vsaj zame ne. Upam, da je za tiste, za katere sem jo napisala, zanimiva.

Moj namen je bil, da zberem vse, kar so ljudje vedeli, znali. Ogromno stvari bi bilo

buda za naprej. Rada bi svoj slovar dopolnila še z arhivskimi podatki. Moram pa povedati, da sem isti teden dobila tudi priznanje Madžarskega etnološkega društva PRO ETHNOGRAPHIA MINORITATUM. To oboje me spodbuja, da še naprej izdajam svoje knjige v dveh jezikih. Mislim, da je zelo pomembno, da tako matični kot večinski narod spozna našo kulturo. Tako se lahko izognemo raznim nespornostim."

Marijana Sukič

“TO PRIZNANJE JE ZAME NEKAJ POMEMBNEGA”

Dolgoletna ravnateljica gornjeseniške osnovne šole Erika Glanz je ena od letošnjih dobitnic priznanja Za Porabje, ki ga že nekaj let ob Porabskih dnevih, podeljuje Zveza Slovencev na Madžarskem. To in pa konec šolskega leta sta bila razloga za tokratni klepet.

Erika Glanz je prejela že številna priznanja. Toda kaj ji pomeni priznanje, ki ji ga je podelila Zveza Slovencev na Madžarskem?

“To priznanje je zame nekaj pomembnega. Toplo mi je pri srcu, saj sem ga dobila za tisto, kar je moj življenjski cilj, torej delati za svoj narod in pri tem dosegati določene uspehe. K svojemu cilju sem težila in težim, ne glede na to, če to kdo vidi ali ne, čutim, da moram izpolnjevati svoje poslanstvo.”

Poslanstvo Erike Glanz se uresničuje predvsem v šoli. In kaj je novega?

“Na Madžarskem je na šolskem področju veliko sprememb, tako da se kar bojimo, da nam bo vse spolzelo iz rok, vendarle pa se poskušamo le nekako znajti. Nacionalni program je že sprejet, osnovne šole pa se moramo zdaj temu prilagoditi in narediti svojega. Trudili smo se že vse leto, veliko časa pa bomo porabili tudi v počitnicah, saj v nasprotnem primeru ne bomo pripravljene na novosti. Seveda je potrebno opravljati vsakdanja opravila. Ker pa je naš kolektiv precej mlad, ni

problemov pri dogovarjanju, mislim, da bomo uspeli.”

Uspehi v letošnjem šolskem letu niso bili slabši od prejšnjih let, nekoliko smo bili nezadovoljni le s tistimi, ki zapuščajo osemletko, torej z osmošolci. “Ne da otroci ne bi bili pametni, ne vem, če je tudi drugod tako, nismo zadovoljni s tistim, kar so dosegli, saj bi bili lahko uspehi še boljši.”

V letošnjem šolskem letu je osnovno šolo obiskovalo 62 učencev, večina je bila dokaj aktivna tudi v različnih krožkih. Osmošolcev je bilo devet in večina jih bo šolanje nadaljevala na monošolskih šolah, bodisi poklicni ali srednji šoli, dva gresta v Körmend, ena pa na ekonomsko srednjo šolo v Sombotel. “Zadovoljni smo, da so jih sprejeli na te šole in upajmo, da bodo tam bolj resni pri učenju,” pravi ravnateljica. Tudi prvošolčkov bo v novem šolskem letu devet, tako da bo število ostalo isto, kar je razveseljivo. Trend upadanja učencev se je tako nekoliko ustavil in tako na Gornjem Seniku upajo, da bo šola le ostala.

Šole, še posebej tiste majhne, se že nekaj let ubadajo s finančnimi problemi. Se vedno ostaja podpora odvisna od števila učencev, na Gornjem Seniku dobijo tudi nekaj dodatkov, tako zaradi učenja materinščine oziroma narodnostnega jezika, nekaj pa tudi, ker

novega učnega načrta oziroma uvedbi novega nacionalnega programa.

In za konec še vprašanje o položaju materinega jezika na šoli.

“Mislimo, da smo v zadnjem obdobju le pridobili učence, da se raje učijo materni jezik. K temu so

gre za majhno šolo in majhno vas. Približno polovico sredstev dobijo od države, ostalo pa prispevata samoupravi na Dolenjem in Gornjem Seniku. Vsota predstavlja kar velik delež obeh proračunov. Se sreča, da je v vodstvih obeh samouprav dovolj posluha. Konec šolskega leta pa ne pomeni, da bodo vsi učenci in učitelji počivali. Tu so številni seminarji, šole v naravi, tabori. Kot smo že omenili, bo veliko časa namenjenega uvedbi

pomembno vplivali stiki z matično deželo, tako izleti v Slovenijo, kjer so otroci uvideli, kako dobro je, če obvladaš slovenski jezik, pa tudi doma, Košičev sklad, ki jih spodbuja s štipendijami in sodelovanje s šolami, s Kuzmo in Prosenjakovi. Otroci zdaj bolj pogosto prihajajo v stike s slovenskim jezikom, se pogovarjajo, igrajo, in mislim, da bo to v prihodnje prineslo določene uspehe.”

Silva Eöry

PRIZNANJA NARODNOSTNIM ETNOLOGOM

Pisali smo leto 1968-1969, ko so se na Madžarskem taktatne manjšinske organizacije začele bolj temeljito ukvarjati z arhaično ljudsko kulturo svojih manjšin. Na žalost, so imele manjšine v tistem času premalo lastnih dobro podkovanih strokovnjakov. Tudi Madžarsko etnološko društvo je podpiralo ta prizadevanja, najbolj preko pobud Ivana Balasse.

Tako so l. 1973 v okviru društva ustanovili narodnostno sekcijo. Prvi etnološki zborniki - v nemškem, slovaškem, romunskem, hrvaškem, srbskem in slovenskem jeziku - so izšli l. 1975. A v 70-ih letih so začeli organizirati etnološke raziskovalne tabore, ki so navdušili mlade generacije za raziskovanje kulture svojih prednikov. Njihovo uspešnost dokazuje tudi dejstvo, da so do konca 80-ih let ustanovili več kot petdeset narodnost-

nih muzejev ali zbirk po vsej državi. Med tem časom je precej mladih iz vrst manjšin končalo etnologijo na domačih univerzah ali na fakultetah matičnih držav. Med njimi je danes več znanih in priznanih strokovnjakov.

V organizaciji Madžarskega etnološkega društva potekajo od l. 1975 v Békéscsabi Mednarodne manjšinske etnološke konference, ki so priznane tudi preko meja. Na teh konferencah - lanska je bila 6. po vrsti - se srečujejo kulturni antropologi iz 10-ih, 15-ih držav.

Skupščina Madžarskega etnološkega društva je l. 1996 dala pobudo za ustanovitev spominske plakete PRO ETHNOGRAPHIA MINORITATUM. To priznanje so prvič podelili 21. maja l. 1997, in sicer priznanim etnologom, ki so se izkazali v raziskovanju manjšin.

Spominsko plaketo PRO ETHNOGRAPHIA MINORITATUM je prejelo osem raziskovalcev, sedem iz vrst manjšin ter Ivan Balassa, ne le kot predsednik društva, temveč tudi kot pobudnik manjšinskih etnoloških raziskovanj. Po pravilniku društva bosta v prihodnje prejela to priznanje letno le dva etnologa, en domači in en tuji raziskovalec.

21. maja so na svečani seji skupščine Etnološkega društva podelili to priznanje naslednjim etnologom: Ivanu Balassi (Madžar), Zsuzsi Bódi (Romkinja), György Frankoviču (Hrvat), Sándorju Hocopánu (Romun), Mariji Kiss (Srbkinja), Mariji Kozar (Slovenka), Andrásu Krupi (Slovak), Károlyu Manherzu (Nemec). Istočasno je skupščina izvolila Ano Gyivičan in Ernőja Eperjessya (oba sta sopredsednika narodnostne sek-

cije) za častna člana Etnološkega društva.

Priznanja je podelil predsednik Madžarskega etnološkega društva Bertalan Andrásfalvy. Utemeljitev za spominsko plaketo **Mariji Kozar**, ki jo je prebral generalni sekretar Tibor Bellon: “**Marija Kozar je rojena l. 1952 v Budimpešti. Kot znanstvena sodelavka Muzeja Savaria v Sombotelu organizira raziskovalno delo manjšin v regiji. Osebo raziskuje Slovence na Madžarskem. Je avtorica več dvojezičnih knjig ter študij. Ima precejšnje zasluge pri ustanovitvi muzeja v Monostru ter pri sodelovanju madžarskih in slovenskih etnologov.**” Budimpešta, 12. 07. 1997

dr. Ernő Eperjessy predsednik narodnostne sekcije Etnološkega društva

... DO MADŽARSKE

Sporazum z Vatikanom

Madžarski premier Gyula Horn in šef vatikanske vlade kardinal Angelo Sodano sta 20. junija v Vatikanu podpisala sporazum o financiranju katoliške cerkve na Madžarskem, o vrnitvi njenih nepremičnin in o državni podpori cerkvenim šolam.

Referendum o Natu?

Stranka svobodnih demokratov (SZDSZ) predlaga, naj dokončno odloči o priključitvi Madžarske k zvezi Nato referendum, ki naj bi bil izveden v prvem četrtletju naslednjega leta. To bi bila po njihovem mnenju prva možnost, da bi se lahko madžarsko ljudstvo demokratično odločilo, h kateri vojaški zvezi se želi priključiti.

Spet Giczy predsednik

Po dolgotrajnih in mučnih strankarskih peripetijah in sodnih procesih je bil za predsednika krščanskih demokratov spet izvoljen György Giczy.

Prepovedan Mein Kampf

Sodišče v Budimpešti je na prvi stopnji prepovedalo prodajo, širjenje in javno predstavitev Hitlerjevega zloglasnega dela Mein Kampf v madžarščini.

780 milijonov na loteriji

Več mesecev ni bilo glavnega zadetka na madžarski loteriji, zato se je nabralo kar rekordnih 780 milijonov forintov. Varnostni ukrepi so tako strogi, da pristojna družba (Szerencsejáték Rt.) ne izda niti tega, če se je že oglašil srečni dobitnik ali ne.

Razstava na Gornjem Seniku

V starem župnišču na Gornjem Seniku (Fő út 10.) bo do 21. avgusta na ogled razstava keramičarke Ételke Kispál.

SREČANJE UPOKOJENCEV SLOVENIJE V CELJI

Drüštvo porabski slovenski penzionistov je pred nisternimi dnevi velka čest zaojdlä. Drüštvo upokojencev iz Murske Sobote nas je pozvalo, da bi se z njimi vred pelali v Celje na srečanje upokojencev

mestaj so najbaukši ansambli igrali, tam je bio ansambel Lojzeta Slaka tü. Penzionisti pa - če rejsan že tü pa tam kaj boli - so tak plesali, ka bi njim mladi leko nevoščeni bili. Nika posebnoga smo

Slovenije. Tau srečanje je bilau 19. juniuša. Štirje smo se vzeli z našoga drüštva pa smo se pelali na tau lejpo prireditev. Soboško drüštvo se je z dvömi avtobusi pelalo na srečanje, več kak 80 ji je bilau. Nas so lepau sprejeli pa nam dvorili cejli den.

Gda smo prišli v Celje, je človek nej vörvo, kak velka prireditev je tau. V Celji velko senje geste. Tisto so vöspraznili, de je etak tü skurok malo mesta bilau. Več kak 25 gezero penzionistov se je zbralo. Po mojom v Sloveniji penzionisti vekšo poštenje majo kak pri nas pa mislim, vekše pravice tü. Pa sam te od penzije ranč nej gučala. Tau svedoči tau tü, ka je penzioniste nej menkši človek, kak sam predsednik republike Milan Kučan prišo pozdravit.

Državni predsednik penzionistov je v svojom predavanji podrovnoma gučo o tom, kakše probleme majo penzionisti v Sloveniji. Zvün pozdravov pa predavanja so lejpi kulturni program vküp postavili. Muzikanti, pevski zbori so gora staupili. Po programi se je pa začnila velka "buča", kak mi šegau mamö prajti. V več

doživeli tak po uradnom (hivatalos) programi kak med uradnom programi. Na uradnom programi je predsednik penzionistov v svojom pozdravi našo porabsko delegacijo posebno pozdravo. Skurok sam brezi sape ostala, gda so mojo ime tü not povedli. Tak čütimo - ka s pomočjov soboškoga drüštva - računajo z našim porabskim drüštvom v Sloveniji tü.

Od toga se je pa eške vekše zgodilo z nami. Soboško pa našo delegacijo je sam Milan Kučan sprejeu za kratek čas, tak smo leko nistarne reči vömenili. Znamo, da je tau nam tanapravo predsednik upokojencev iz Sobote, Jože Vild.

Po tistim smo se pa vzeli na Pohorje v edno kmečko gostilno, gde smo meli obed. Med obedom so pa naprej prišle lejpe slovenske pesmi pa eške madžarske tü. Med tejm smo se z nisternimi ešče bole spoznali, zato se je težko bilau laučiti.

Za nas je biu tau lejpi den. Dobro je bilau čütiti, da računajo z nami, da čakajo od nas, da bi tadale delali za penzioniste v Porabji.

Irena Barber
predsednica drüštva

28. tabor slovenskih pevskih zborov

POJO NAJ LJUDJE

Letos 21. in 22. junija so v Sloveniji v Šentvidi na Dolenjskom držali 28. pevski tabor. Geslo tabora je bilau: KDO VESELO ŽIVI. Pod tejm pa etak pisalo: "Urno cepec izpod rok, pika, poka, pika pok! Škopo strani, slamo vkraj zlato zrnje na vršaj!"

Seniški pevski zbor Avgust Pavel je letos sedemindvajsetič bio v Šentvidu. Letos se je devet zamejski zborov zglasilo iz Italije, Avstrije, Madžarske, Hrvaške, prišlo je pa osem. Zamejski zbori smo 21. junija večer meli koncert. Mi smo spejvali dvej porabske pa edno slovensko pesem. Naš zbor - kak sam že omenila - je dugo-dugo lejt tam v Šentvidi. Dugo lejt smo tak čütili, da smo mi slabjši od drugi zborov. Gda je kakši koli zbor začno popejvati, mi smo samo edno mislili: dobro bi bilau tak vedeti, kak tej znajo. Ranč zatok nam je velko veseldje, ka se je ta razlika vsakšo leto zmenkšala. Zatok je publika naš nastop visiko cenila, pa nej s takšim mišlenjom, kak gnauksvejta. Mislim, tau tuj doma ljudje tü previdijo, steri nas pridejo poslušat. Pri tom je pa dosta trüdov mejla naša zborovodkinja, Marija Trifus. Tau tü morem povedati, da so členi zbora tü spoj dosta aldüvali za tau. Ka je nam najvekša radosta, je tau, da k zbori vsakšo leto pridejo mladi, steri se s starejšimi vred, ki pa že malo več prakse

mamo, trüdijo, da bi čim lepše spejvali.

V Šentvidi je v nedelo glavni program. Večkrat smo dostim ljudam prpovejdali, kak je tam, pa morem povedati, ka so nam težko vörvali. Nej so vörvali, da se tam več gezero pevcov vküp nabere. Pa vsi spejvajo. Gnesden že naši v Porabji gledajo

trpi, da vküp demo pa si stanemo na tiste velke stumbe, stere so za toga volo zozidali.

Tau tü morem spisati, ka smo mi na začetki dugo lejt nej spejvali na tom skupnom programi, samo v soboto večer. Zdaj pa že več kak deset lejt, da se vcuj držimo pa se navčimo pesmi. Vsevküp

srečanje po televiziji tü, depa tam se ne vidi tak, kak če bi človek navzauči bio. Letos se je 88 moški, 67 ženski, 86 mešani pa 8 zamejski zborov srečalo, vsevküp več kak 7 gezero lüdi. Skupne pesmi pa himno je pa igro pihalni orkester s Trebnja.

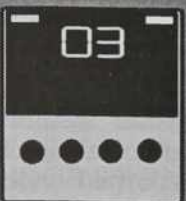
Nekak bi tau tü leko pito, kak pa te tam vsi popejvajo? Na, tau je tak, ka note (kotta) dobimo že prva. Vsakši zbor se more doma navčiti pesmi. Gda pa pride ta nedela, te v devetøj vöri se vküp nabere pa mamö probö. Proba je letos tak dvej vöri držala. Po tistim se pa malo počinemö pa se znauvič pripravlamö na program. Več kak edno vöro

smo se letos za toga volo poseba deset pesmi mogli navčiti. To pa, ka čütimo te, gda med telkšimi ljudami leko popejvamo, je nika ejkstra lejpo. Pa eške nika. Tü se ne šté, če je vrauče ali se pa dež lejva. Program mora biti.

V Šentvid nas je sprevedo Jože Hirnök tü, predsednik Zveze Slovencev na Madžarskem. Naš zbor je letos dosta nastopov emo. Zdaj se prebližavamo k konci polletnoga programa, samo eške dvakrat mo nastopali. To pa na Gorenjom Seniki na vaškom dnevi (29. juniuša) pa ranč tak na Dolenjon Seniki 13. juliuša.

I. Barber

**Spremljajte televizijsko oddajo
SLOVENSKI UTRINKI
vsako drugo sredo ob 13.40 na
1. programu madžarske televizije.
Naslednja oddaja bo v sredo,
9. julija 1997.
Ponovitev v soboto, 12. julija
ob 9.45 na 2. programu.**

PORABSKI OSNOVNOŠOLCI NA TURISTIČNI KMETIJI TREMEL

“Tremlova domačija se nahaja v majhni gorički vasi Bokrači, katere ne najdemo niti na vseh natančnejših zemljevidih občine. Vsega 20 hiš se skriva med bogatimi gozdovi in polji ter nesklajeno tišino, ki zagotavlja miren in nemoten odih,” piše v prospektu o Turistični kmetiji družine Tremel.

Soboti, Irena Kumer. Glavna organizatorica, svetovalka Ivanka Donko, je predstavila namen in cilje tečaja ter program šole v naravi.

Delovni program je potekal vsak dan od 9. do 12. ure. Imeli smo odlične, prijazne predavatelje, ki so ugledni strokovnjaki pospeševalne službe ŽVZ Prekmurja, diplomirani ing.

pristrčno so nas sprejeli tudi na OŠ Puconci. Šolo, katero nam je predstavil ravnatelj šole, smo nevoščljivo občudovali. Uživali smo, ko smo si mi tudi lahko vsedli pred računalnike. Zelo dobro smo se počutili na turistični kmetiji Tremel, kje je družina - posebno pa naš “Miška bači” - poskrbela za vse, kar je v zvezi z udobnim bivanjem.

Udeleženci tabora Šola v naravi

Šola v naravi, ki jo je organizirala Kmetijska svetovalna služba ŽVZ za Pomurje, je potekala od 16. do 21. junija na turistični kmetiji Tremel. Učenci OŠ Gornji Senik in Števanovci so z veseljem sprejeli novico, da so povabljeni v ta tabor. Udeleženci Šole v naravi so bili: Norbert Dončec, Sabolč Merkli, Norbert Časar, Evelin Časar in Anamarija Dončec iz Števanovec, Tomaž Koleč, Andraž Bajzek, Jože Škaper, Gabor Glavanovič in Ildiko Glavanovič z Gornjega Senika ter Zoltan Majcan in avtorica tega članka kot spremljevalca. Udeležili so se tudi učenci OŠ Puconci.

Tabor se je začel s slavnostno otvoritvijo. Učenci OŠ Puconci so nas presenetili s pestrim kulturnim programom. S prijaznimi besedami so nas pozdravili župan občine Puconci, g. Ljudvik Novak, ravnatelj OŠ Puconci, g. Ernest Nemeč, predstojnica Zavoda RS za šolstvo v Murski

agronomije: Jože Puhan, Ernest Novak, Metka Barbarič in predstavnik gozdarstva. Uživali smo ob njihovih predavanjih, tako v predavalnici kot v naravi. Seznanili so nas z živinorejo, poljedelstvom, vinogradništvom, gozdarstvom in kmečkim turizmom. Vse, kar smo si zapomnili in zapisali, nam bo koristilo pri učenju biologije. Velikokrat so nas opozorili na to, kako je naše življenje povezano z naravo in kako pomembno je, da znamo ohranjati in spoštovati naravne zaklade.

Organizatorji so poskrbeli tudi za popoldanske programe, OŠ Puconci pa še za naš prevoz. Dvakrat smo bili na kopališču, kjer smo precej uživali. Na izletih smo imeli za vodiča g. župana občine Puconci in lastnika turistične kmetije, g. Mihaela Tremela, na kar smo zelo ponosni. Ogledali smo si zanimivosti v Bodoncih in Puconcih, mlin na Muri pri Veržeju in brod pri Krogu. Zelo

Nekateri smo se malo zredili od okusnih domačih jedi, ki nam jih je pripravljala gospodinja. Lahko smo poskusili specialitete kmetije, kot so ajdovi žganki, posolenka in koljne. Največji tek smo imeli na pikniku, ki so ga nam pripravili kljub slabemu vremenu. Spoznali smo lepote življenja na kmetiji, jahali smo in velikokrat igrali nogomet. Gostoljubnost družine Tremel je lahko za vzgled slehernemu človeku.

Škoda, da je čas hitro minil, ampak vrnili smo se s koristnimi izkušnjami in z lepimi doživetji.

Za vse to se v imenu udeležencev iz Porabja in Zveze Slovencev na Madžarskem iskreno zahvaljujem organizatorjem, predavateljem, družini Tremel, gospodu Gezi Bačiču, posebno pa županoma, občine Puconci in mestne občine M. Sobota, ki sta pokrila vse stroške našega bivanja.

Klara Fodor

ZAKLJUČEK ŠOLSKEGA LETA NA OŠ GORNJI SENIK

VAŠKI DNEVI NA GORNJEM SENIKU

Vaški dnevi na Gornjem Seniku so potekali od 28. do 29. junija. Prireditev je finančno podprl Javni sklad za narodne in etnične manjšine na Madžarskem. Več o prireditvi v naslednji številki Porabja.

LITERARNI VEČER

Študijski oddelek SOBOŠKE KNJIŽNICE vabi v petek, 4. julija 1997 ob 20.30 uri na LITERARNI VEČER s pesnikom in novinarjem ERNESTOM RUŽIČEM ob izidu njegove pesniške zbirke DELIBAB.

NIKA ZA SMEJ

(H)valežnost

Naš Laci je etognauk not skloncko k svojimi šefi pa ma etak pravo: "Šef, v velkoj nevoli sam. Gnes mi je žena tak prajla, ka če včasim nemo mogo tanaprajti, ka bi pri vas vekšo plačo daubo, te me tánja." Šef pa: "Ka pa nej! Na tau ranč ne računajte, ka bi zdaj vekšo plačo dobili!" Laci pa: "Jaj, trnok vam lepau zahvalim."

Veseldje

Naš Peter, mladi mauž, je etognauk domau prišo iz dela. Žena pa v njega skuči, ga bauža, se veseli pa etak pravi: "Jaj, dragi moj Peter! Ge sam tak vesela. Vejš, nej sam ti tačas stejla povedati, ka sam nej gvüşna bila. Za edno malo trgé baude-mo." Peter je tak rad, ka ma vse skonze tečejo. Kakšo veseldje! "Pa je tau že gvüşno," pita. Žena pa: "Gvüşno. Gnes sam dobila telegram, v sterom piše: K vam se spakivam. Štop. Zranje že pridem. Štop. Ma-ma."

V vauza

Našoga Alfonza so v vauzo zaprli. Eden den je

v vauza na stenau gor djau eden velki kejp, gde je njegva žena gor. Stražar ga etak pita: "Tak go radi mate, ka sta go tuj vödjali?" On pa: "A, vragá. Vejte, tau je tak, ka če na njau poglednam, včasim mi je lepše tuj v vauza biti!"

Šatringa

Ivan pa naš Djauži si gučita. Ivan etak: "Ti, Djauži! Tau je rejsan istina, ka si si dau šatriti?" Djauži pa: "Istina." "Pa ka ti je šatрила tá ciganjica? Rejsan tau, ka te žena tam nja?" "Ti, tau je tak zravan nej vöprajla," pravi Djauži. "Liki tak je prajla, ka de mi za edno malo strašno dobro šlau."

I.B.

PORABJE

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtek

Glavna in odgovorna urednica **Marijana Sukič**
Naslov uredništva: H-9970 Monošter, Deak Ferenc ut 17., p.p. 77, tel.: 94/380-767

Tisk: **SOLIDARNOST**
Arhitekta Novaka 4
9000 Murska Sobota
Slovenija

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-715/93 mb z dne 3.11.1993, se časopis PORABJE uvršča med proizvode, od katerih se plačuje davek od prometa proizvodov po 13.točki tarife 3. zakona o prometnem davku (Ur. list RS, št. 4/92). ISSN 12187062.

Časopis izhaja z denarno pomočjo Javnega sklada za narodne in etnične manjšine.